

МАТРОСОВ О.Д., канд. екон. наук, доц., НТУ «ХП», Харків

ГУРІН І.О., магістрант, НТУ «ХП», Харків

КАРШИН О.М., магістрант, НТУ «ХП», Харків

ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМИ ПРОЕКТАМИ

Для полегшення управління інноваційними проектами керівникам варто дотримувати наступних принципів управління інноваційними проектами:

- 1) принцип селективного (вибіркового) управління;
- 2) принцип цільової орієнтації проектів на забезпечення кінцевих цілей;
- 3) принцип повноти циклу керування проекту;
- 4) принцип етапності інноваційних процесів і процесів управління проектами;
- 5) принцип ієрархічності організації інноваційних процесів;
- 6) принцип багатоваріантності при виборі управлінських рішень;
- 7) принцип системності. Розробляється сукупність мір, необхідних для організації проекту (організаційних, адміністративних і ін.);
- 8) принцип забезпеченості збалансованості. Усі заходи повинні бути забезпечені необхідними ресурсами [1].

Існують два напрямки організації ефективного управління інноваційним процесом:

- 1) інтеграція всіх стадій інноваційного проекту в єдиний безупинний процес, зміну структури всіх рівнів керування і координація зв'язків між ними по вертикалі і горизонталі. Такі доцентрові тенденції виникають при необхідності консолідації ресурсів підприємства для

виконання конкретної великомасштабної задачі;

2) виділення управління інноваційними процесами в самостійний об'єкт управління, тобто відокремлення інноваційних структур від підрозділів, що виконують традиційні функції.

На практиці використовуються обидва підходи з перевагою одного з них. При цьому великі передові західні компанії часто проводять реорганізацію свого науково-виробничого комплексу, що є реакцією підприємства на зміну умов на ринку, і являє собою перегрупування ресурсів для рішення виникаючих задач. Оптимізація організаційної структури підприємства для здійснення інноваційного процесу є однією з найважливіших задач керівництва [2].

Для розробки і виробництва інновації, як правило, створюють спеціальні підрозділи, що самостійно здійснюють свою виробничу і ринкову політику доти, поки динамічно ростуть обсяг продажів і прибуток. Якщо ріст сповільнюється, то проводять реорганізацію: злиття підрозділу з іншими чи зміна його внутрішньої структури, у т.ч. розподіл на більш дрібні самостійні ланки. Якщо відразу в декількох підрозділах одночасно виникають загальні науково-технічні утруднення, то доцільне створення спеціальної ланки для їхнього подолання. У випадку виникнення протиріччя між інтересами двох підрозділів, створюють так звану “зонтичну” групу, що курирує обидва підрозділи одночасно. Якщо протиріччя торкаються кілька підрозділів, то вони реорганізуються [3].

Список літератури: 1. *Перерва П.Г., Мехович С.А., Погорєлов М.І.*, Організація управління інноваційною діяльністю, - Харків, - НТУ „ХПІ” – 2004. 2. *Жданов С.Л.* Основы теории экономического управления предприятием: Учебник. – М.: ФИНПРЕСС, 2000. – 381с. 3. *Шмален Г.* Основы и проблемы экономики предприятия: Пер. с нем./ Под ред. Проф. А.Г. Поршнева. – М.: Финансы и статистика, 1996. – 512 с.